

Lukács A. Mónika

A lehetetlen út

Illusztrálta: Szabó Lilla

A könyvhöz további kiegészítő anyagok
találhatók az alábbi kód beolvasásával:

Tengernyi kaland sorozat
Olvass velem!
Ajánlott 7-8 évesek részére

Lukács A. Mónika
A lehetetlen út
Illusztrálta: Szabó Lilla
Angol nyelvre fordította: Simovics Adrienn
Budapest, 2025

ISBN 978-615-02-4580-5

Grafikai tervezés: X-TRA Média Kft.

Nyomda: Prime Rate Zrt.

Előszó

A *Tengernyi kaland* meséinek főhősei más-más utat járnak be, hogy megtalálják a biztonságot és életben maradjanak.

A sorozat második könyvében egy hatalmas vihar után két kis sirály egyedül marad. Vajon sikerül-e túlélniük a veszélyeket és megtalálják-e az eltűnt családjukat?

Az izgalmas kaland megismerését könnyen érthető mondatok és nagy méretű betűk segítik.

A színes akvarell rajzok élményszerűvé teszik az olvasást és a szövegértést.

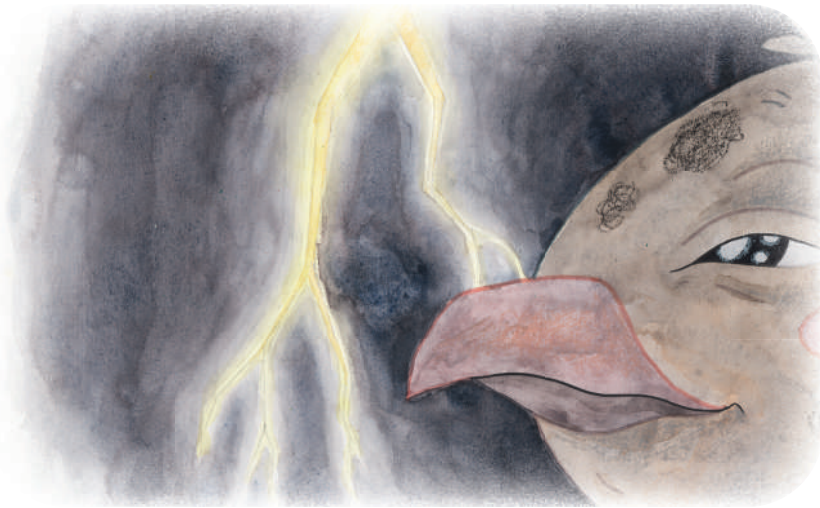
A bátrabbak a könyv megfordításával angolul is elolvashatják a történetet.

I. FEJEZET

Kis fiókák

Feketeség.

– Az egész világ egy nagy feketeség?
Az én életem csupa sötétség? – tűnődöm
magamban.

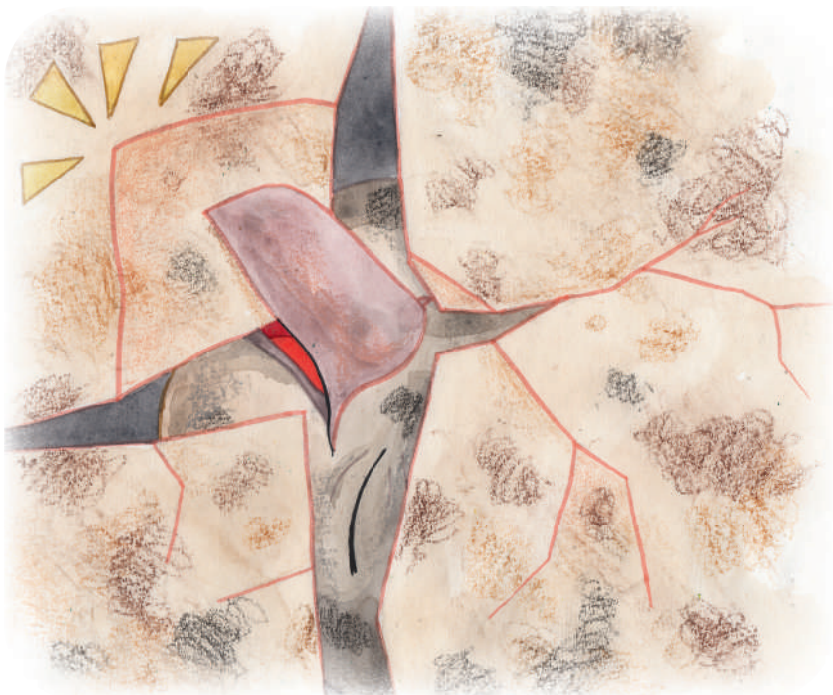
Mocorgok.

Ekkor egy halk pattanás után halvány
fényugár szűrődik be ide, ahol élek.

– Végre történik valami!

Észreveszek egy lyukacsskát a fejem fölött.
Kíváncsian kezdem kopogtatni a rést,
amely egyre nagyobb és nagyobb lesz.

Végül süketítő reccsenéssel kettétörik
az egész otthonom. Kinyújtom a kis cső-
röcskémet.

A szárnyaimat is kihúzom a tojáshéjból.
A napfény szinte megvakít. Érzem a szél
simogatását.

Hihetetlen, hogy van élet a tojasomon kívül, amelyben eddig a napjaimat töltöttem. Körbenézek. Látom, hogy nem messze ott áll egy másik kis pöttyös tojás, aki beszél:

– Kopp-kopp, hahó, van itt valaki? – töri meg vékony hangja a csendet.

– Itt vagyok. Te beszorultál? – kérdezem kíváncsian a kis tojástól.

– Igen, segítenél kijutni? Nagyon kemény és szoros itt minden. Nem látok semmit – válaszolja halkán.

Nagy bátorsággal odatipegek a tojás mellé, és elkezdem kopogtatni.

Először csak egy kis repedés jelenik meg, aztán a csőreink összeérnek a lyuknál. Végül sikerül áttörni az egész héjat. Ekkor meglátom a pihe-puha kis beszélő madárkát.

II. FEJEZET

Van egy testvérem!

- Szia! Köszönöm, hogy segítesz! – mondja boldogan.
- Szia, Picinyke! – üdvözlöm őt én is, és jó alaposan szemügyre veszem.
- Nézd csak, olyan pöttyök vannak a hátadon, mint nekem! Bizonyára testvérek vagyunk – mondom neki.

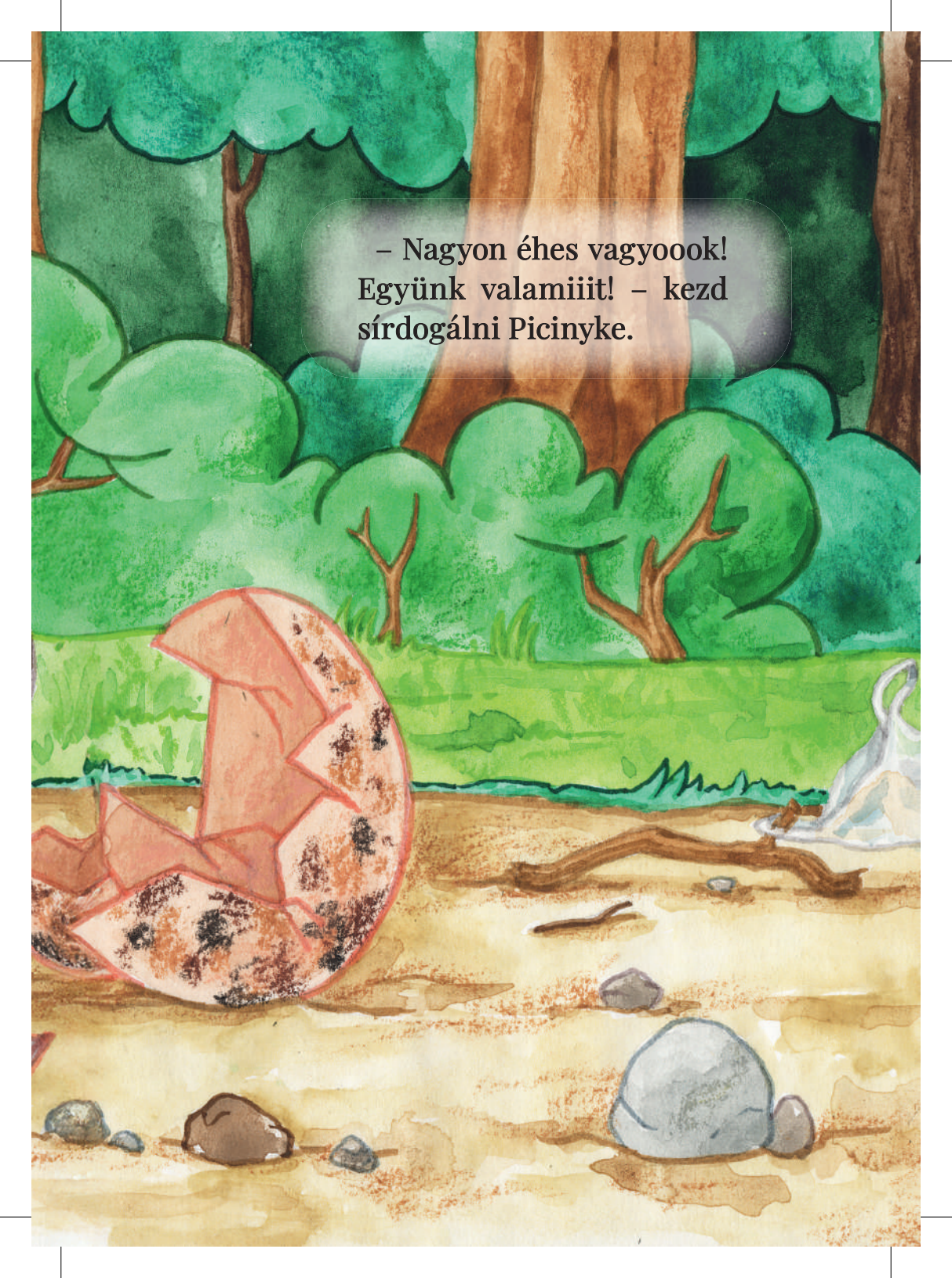

– Tényleg? Örülök neked, Pöttyöske nagytestvér! – vágja rá barátságosan a pici fióka.

– De jó, van egy testvérkém!
De hol vannak a szüleink? Kik vagyunk mi? Miért hagytak itt? Hová mentek? Hogyan találjuk meg őket? – töprengnek szomorúan.

– Nagyon éhes vagyooook!
Együnk valamiiit! – kezd
sírdogálni Picinyke.

Szétnézek. Bogyókat, csúszó-mászó meg röpködő piciny állatkákat látok és sok hívogató fényes dolgot is.

De egyikünk sem tudja eldönteni, hogy mi ehető.

– Kérdezzünk meg valakit! – javaslom.
Bár valójában nem tudom, ki segíthetne, hiszen nincs sehol egy lélek.

III. FEJEZET

A vándor

Nem kell sokáig várnunk. Valaki lomhán lépeget felénk: egy furcsa szerzet, egyáltalán nem hasonlít ránk.

Elsőre eléggé ijesztő, ám látjuk, hogy barátságosan ránk mosolyog.

Egyre közelebb ér. Összeszedem minden bátorságomat és megszólítom:

– Szia! Nem tudjuk, hol vagyunk, miért vagyunk itt, hová tűntek a szüleink. Éhesek vagyunk, de nem tudjuk, hogy mi ehető és mi nem. Tudsz nekünk segíteni?

– Sziasztok, kicsikék! Én Mózes vagyok, a mocsári teknős, ne féljetez tőlem. Ti sirályok vagytok, dankasirályok. Ismerem a rokonaitokat. Bogyókat, halakat és rovarokat esztek. De vigyázzatok, a földön fekvő fényes dolgokat meg ne egyétek! Nagy részük műanyag és üvegdarab, amit az emberek hagytak itt. Figyelmetek kell a hatalmas madarakra, a szőrös állatokra, ők veszedelmesek lehetnek.

A teknős folytatja:

– Ami pedig a szüleiteket illeti... nagy vihar volt ma délelőtt. Talán elsodorta őket a szél, de az is lehet, hogy titeket sodort el tőlük. Biztos ők is keresnek benneteket. Remélem, hogy megtaláljátok egymást. Kövessétek a folyót!

– Köszönjük! – bólogatunk.

Megnyugtató, hogy valahol itt lehetnek a közelben.

Búcsút intünk egymásnak, és jóllakunk az ízletes bogyókból.

A folyó mentén elindulunk a szüleink keresésére.

Mindenkitől, akivel találkozunk, megkérdezzük, látták-e őket. De senki sem tud segíteni.

Napok, majd hetek telnek el, közben egyre távolabbra jutunk. A szüleinknek pedig nyoma sincs.

Sokszor el kell rejtőznünk a ragadozók elől. Egyik nap egy borz akar elkapni minket, máskor meg hatalmas madarak kergetnek meg. A borzot egy ugató kiskutya űzi el, a támadó madarak elől pedig a szúrós bozótban bújunk el.

Esténként félünk a legjobban:
a furcsa zajok, az ismeretlen hangok
a legijesztőbbek. Mindig elrejtőzve
alszunk a nádak és a bokrok között.

Napközben elfáradunk a sok
sétától, de igyekszünk minden nap
egyre többet haladni a folyó mentén.

IV. FEJEZET

A remény sugara

Egyik nap, amikor tollászkodom, észreveszem, hogy egyre nagyobb és testesebb vagyok, ahogy Picinyke is. Nagyon büszke vagyok a fényesen csillogó tollaimra. Elégedetten nézem az egyre izmosabb és gyorsabb lábaimat.

– De megtaláljuk-e valaha a szüleinket? – hasít belém ismét a gondolat.

Végtelenül hosszú a folyó, lehet sosem ér véget, lehet, hogy nincs is vége.

Egyre ritkábban kell pihennünk, a napok is gyorsabban telnek.

Egyik reggel egy hatalmas bagoly repül le mellénk.

– Merre bolyongtok, ti madarak? Hol vannak a szüleitek? – kérdezi mély, bölcs hangján.

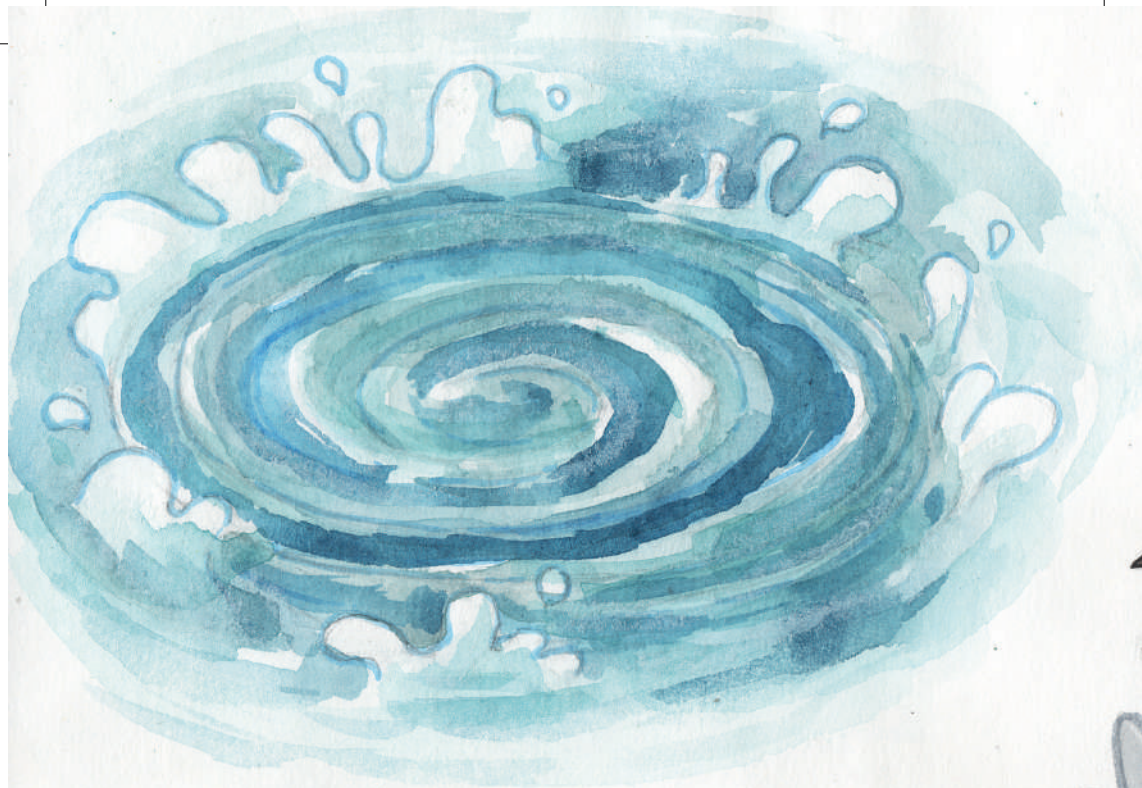

Elmeséljük neki, mi történt velünk.
A bagoly pedig így szól:

– Menjetek tovább a folyó mentén,
hamarosan elérték a tengerhez. Ott
szólítsátok Olokun istent, a vizek istenét.
Ő mindent és mindenkit ismer, biztos
tud segíteni nektek.

A remény sugara új erőt ad.

Néhány nappal később nem hiszek
a szememnek: ott fekszik a tenger a lábaink
előtt. Egyszerűen csodálatos!

Megállunk a homokos parton, és Piciny-
kével együtt kiáltjuk:

– Olokuuun! Olokuuun!

A tenger morajlása hirtelen egyre
hangosabbá válik. Hatalmas hullámok
csapnak fel előttünk.

Egy csengő-bongó, dallamos hang szólal
meg a habok közül:

– Kicsikék, már nincs messze, amit
kerestek. Nézzetek csak oda! – harsogja
a víz istene.

Olokun egy partmenti sziget felé mutat.
– Ott, ott megtaláljátok, akiket kerestek!
Amint a sziget felé nézek, a szívem
összeszorul.

– Olyan messze van! – sóhajtok. – Hogy
jutnánk el odáig, ha nem is tudunk úszni?

Olokun isten mosolyogva válaszol:

– De ti miért gyalogoltok? Hiszen
vannak szárnyaitok! Tárjátok ki őket és
repüljétek oda! Ott már várnak rátok.

Picinykével döbbenten nézünk egymásra.
Tényleg igaz lenne? Képesek lennénk
repülni és elérni azt a távoli szigetet?
Tényleg megtaláljuk ott a szüleinket?

V. FEJEZET

Szárnyak

Nincs vesztenivalónk. Meglengetjük a szárnyainkat. Lábaink lassan eltávolodnak a földtől.

Az egész testünk felemelkedik a levegőbe.
Repülünk!

Lenézek. A víz habosan fodrozódik alattunk. Olyan jó, hogy nem kell úsznunk...

Ahogy egyre magasabbra emelkedünk, hirtelen erős szél kerekedik. A levegő kavarog körülöttünk, mintha láthatatlan kezek rángatnának minket. Picinyke egyszer csak megpördül és zuhanni kezd.

– Picinyke! – kiáltom kétségbeesve.

Azonnal utána vetem magam. Csapkodok a szárnyaimmel, ahogy csak bírok. A szél cibál, tép minket, de nem adom fel. Picinyke egy pillanatra megáll a zuhánásban.

Épp időben sikerül elkapnom őt!
Zihálva, lihegve kapaszkodunk egymásba.

Mikor végre megnyugszik körülöttünk a vihar, óvatosan tovább repülünk.

Érzem az ijedtséget, de már sokkal erősebb bennem a remény. Picinykére nézek: még remeg, de kitartóan mozgatja a szárnyait. Tudom, hogy együtt el fogunk érni a szigetig, ami egyre közelebb és közelebb kerül hozzánk.

És akkor... belül különös melegséget érzek.

Lenézek.

Nem messze, a földön meglátom a családomat!

– Anyu! Apu! – kiáltjuk egyszerre Picinykével.

A szívem majd kiugrik a mellkasomból: megtaláltuk őket!

Boldogan fúrom magam szüleim puha-
meleg tollai közé.

Ők sírva zárnak szárnyaikba minket.

A lágy és ringató ölelésben Picinyke
habozva kérdezi:

– Miért hagytatok ott?

– A forgószél elragadott minket, megállás nélkül kerestünk minden vidéken! Sikertelenül. Ti teljesen más irányból jöttetek! – magyarázza apu.

– De végre itthon vagytok! Végre együtt az egész család! Úgy örülök! – folytatja anyu, miközben simogat minket és törölgeti a könnyeit.

Ebben a pillanatban egy delfin bukkan fel a hullámok között.

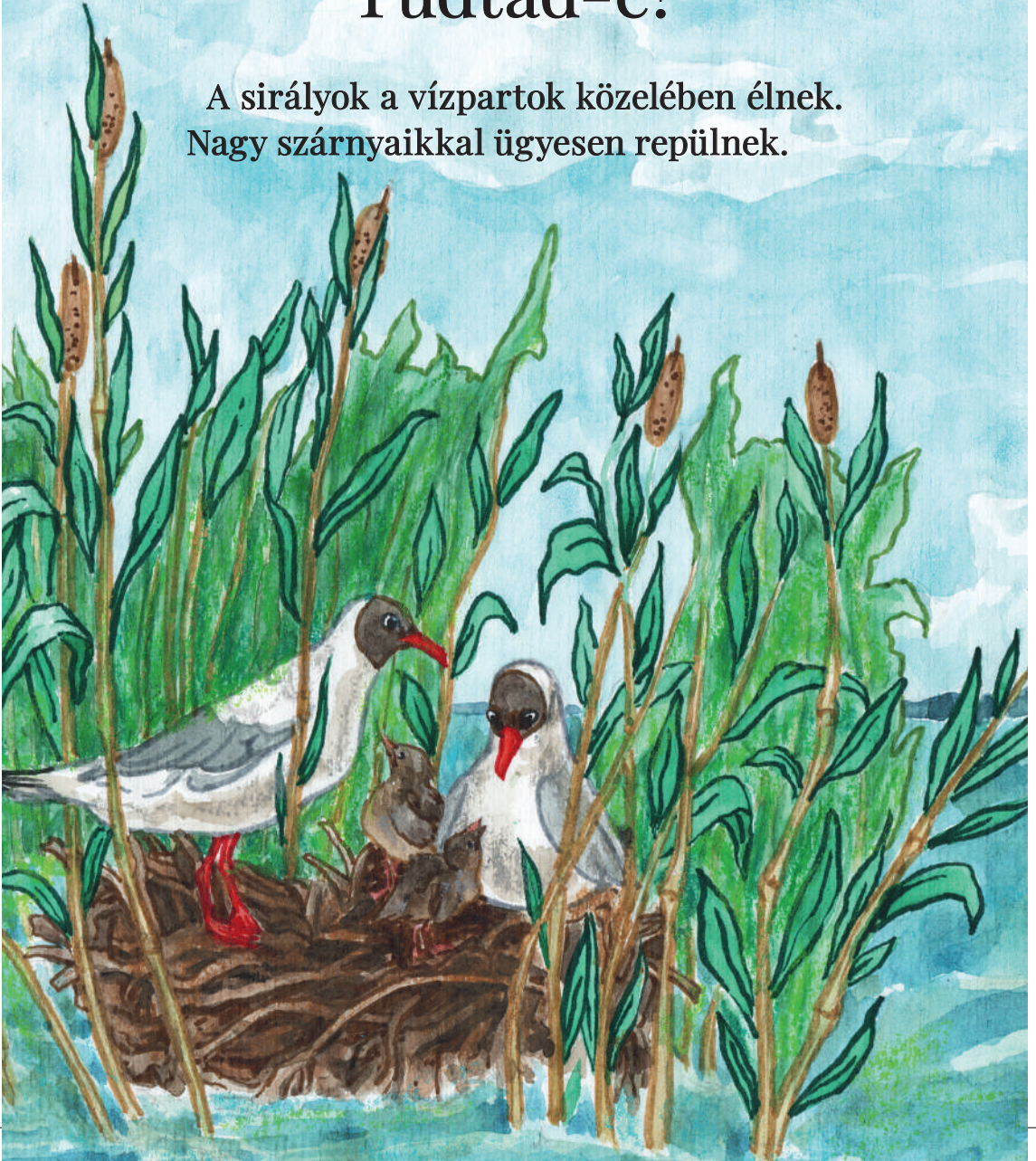
Különleges dalt énekel, majd vidáman belecsobban a vízbe. Mintha ő is velünk ujjongana.

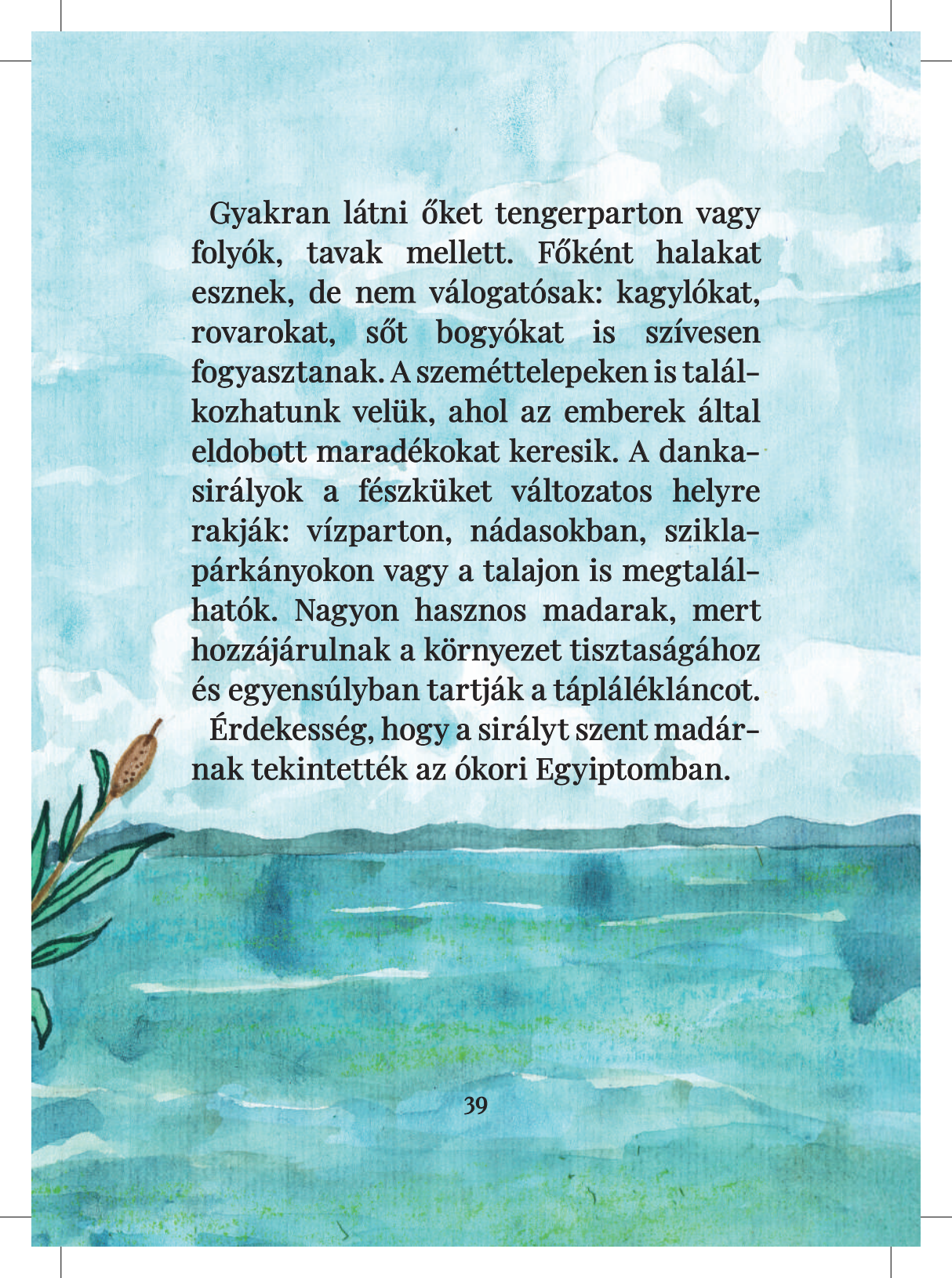

Tudtad-e?

A sirályok a vízpartok közelében élnek.
Nagy szárnyaikkal ügyesen repülnek.

A watercolor illustration of a landscape. The background is a light blue sky with soft, white clouds. Below the sky is a range of dark green mountains. In the foreground, there is a body of water, possibly a lake or a wide river, depicted with various shades of blue and green, suggesting reflections and different depths. On the left side, there is a small, detailed illustration of a plant with green leaves and a brown, seed-like structure. The overall style is soft and artistic, typical of watercolor painting.

Gyakran látni őket tengerparton vagy folyók, tavak mellett. Főként halakat esznek, de nem válogatósak: kagylókat, rovarokat, sőt bogyókat is szívesen fogyasztanak. A szeméttelepeken is találkozhatunk velük, ahol az emberek által eldobott maradékokat keresik. A danksirályok a fészküket változatos helyre rakják: vízparton, nádasokban, sziklapárkányokon vagy a talajon is megtalálhatók. Nagyon hasznos madarak, mert hozzájárulnak a környezet tisztaságához és egyensúlyban tartják a táplálékláncot.

Érdekesség, hogy a sirályt szent madárnak tekintették az ókori Egyiptomban.

Pályázati leírás

A könyv az „*Empowering students as agents of change*” (SHORE) projekt (www.shoreproject.eu) keretében készült, melynek magyarországi tagja a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem. A program egyik célja, hogy a gyermekek jobban megismerjék az óceánok, tengerek és Földünk vizeinek fontosságát, élővilágának sokféleségét.

A projekt elsődleges küldetése az „*óceáni műveltség*” kiterjesztése. E törekvést segítik a *Tengernyi kaland* történetei is, amelyeken keresztül a kisiskolás gyermekek a mesék világán át kerülnek közelebb a vizek és a közelükben élő fajok különleges világához.

Átélik küzdelmeiket, megértik csodálatosan szoros kapcsolatukat, érzékenyebbek lesznek a víz és környezetének egymásra gyakorolt hatására.

Tudtad, hogy létezik 7 óceáni alapismeret, amit mindenkinek illik tudni?

1. A Földnek egy nagy óceánja van.
2. Az óceán és az óceánban lévő élet is alakítja a Föld jellemzőit.
3. Az óceán jelentős hatással van az időjárásra és az éghajlatra.
4. Az óceán lakhatóvá teszi a Földet.
5. Az óceán az élet sokféleségének ad otthont.
6. Az óceán és az emberek elválaszthatatlanul kapcsolódnak egymáshoz.
7. Az óceán nagyrészt felderítetlen.

Az itt szereplő vélemények és állítások a szerző(k) álláspontját tükrözik, és nem feltétlenül egyeznek meg az Európai Unió vagy az Európai Bizottság hivatalos álláspontjával. Sem az Európai Unió, sem az Európai Bizottság nem vonható felelősségre miattuk.

Tartalom

Előszó – 3

I. fejezet

Kis fiókák – 4

II. fejezet

Van egy testvérem! – 10

III. fejezet

A vándor – 15

IV. fejezet

A remény sugara – 24

V. fejezet

Szárnyak – 32

Tudtad-e? – 38

